

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-11-2018

**« Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. Hi ha un temps d'infantar i un temps de morir, [...]Un temps de plorar i un temps de riure, un temps de plànyer-se i un temps de dansar. Un temps de cercar i un temps de perdre, un temps de guardar i un temps de llençar. Un temps d'esquinçar i un temps de cosir, un temps de callar i un temps de parlar. Hi ha un temps d'estimar i un temps d'odiar, hi ha un temps de guerra i un temps de pau. »
(Coh, 3,1-2.4.6-8).**

"Temps": paraula abastament utilitzada "Quin temps fa?", ens preguntem. "No tinc temps...", sovint ens diem. "Qui té temps, no esperi temps" o "No deixis per demà el que puguis fer avui", ens diu el refranyer popular pensant en la feina del pagès. Sap molt bé que l'home no és l'amo i senyor del seu temps. Per molt que un s'hi encaparrí, no pot controlar tots els esdeveniments. Un no pot decidir viure només instants "bons". Per sobre de tot no podem evitar patir. Tampoc podem determinar la durada dels dies.

El savi és també creient. Sap que la vida és un do de Déu. Això no priva que el viure sigui feixuc, abrupte, difícil. Potser perquè Déu fa malament les coses? No! Déu ha fet les coses boniques al seu temps! En l'ordre de la creació, tot el que existeix té el seu fi. Déu sap quin és el moment adient per a cada cosa. Ell veu i coneix més enllà de les aparences. A diferència de nosaltres, que som autors d'obres efímeres, el que Ell fa és per sempre, no podem treure ni afegir-hi res. Però Déu ha posat en el cor de l'home un desig d'eternitat. Ell li ha donat una feina, buscar el significat del que passa sota el sol. Ell li ha donat la capacitat per a discernir els moments i les situacions que sorgeixen amb el temps i per a captar les petjades del "temps de Déu".

Quin és el nostre temps? Quin és el temps nostre, que a voltes el vivim tan frenèticament? Correm, no tenim temps per a res ni per ningú, ni tan sols per a nosaltres mateixos... Ho volem tot ara i aquí. Busquem la immediatesa a les nostres preguntes. Volem eficiència en tot. Desitgem ser sempre joves, per això, per veure'ns sempre bells, acudim a diferents *liffing*, enganyant-nos a nosaltres mateixos.

Quin és el "temps de Déu"? Només Ell és l'"etern jove". Ell és el Senyor del temps. Només Ell no canvia (com deia santa Teresa d'Àvila). Déu, en el seu immens amor, no s'afanya, dona temps i, amb infinita paciència, també espera el "nostre temps". Espera que ens adonem de la nostra fragilitat. Ens dona temps, perquè siguem capaços d'acceptar els nostres límits. Ens ajuda a prendre consciència del temps i de la seva caducitat, de les coses banals, però també d'aquelles essencials, eternes, veritablement boniques. Cap temps se li escapa a Déu. La seva obra és eterna. L'home té les seves limitacions: o fa això o fa allò. No pot veure el disseny misteriós i etern de Déu, no pot abraçar-lo del principi a la fi. Però ha de saber que Déu *ha fet boniques les coses al seu temps*. Sí, en totes les coses hi ha present la bonica acció de Déu. Tenir temor de Déu significa reconèixer que Déu fa que tot sigui bonic: tot en ordre, tot en harmonia. Tenir temor de Déu significa estar obert al seu misteri.

L'home està cridat a discernir els signes del pla de Déu en situacions i moments de la vida, reconeixent el bon regal del Creador. A vegades, aquesta cerca pot tornar-se feixuga i dolorosa, especialment quan l'home xoca amb la dura realitat i no pot descobrir d'immediat el significat profund dels esdeveniments.

Però són en aquests moments on la dignitat humana es manifesta en escriure, Déu ens ajuda - sempre que li permetem- a aprendre a llegir els esdeveniments de la vida, bonics o lletjos. Ens ajuda a madurar i a adonar-nos compte de que tot passa, i només resta l'amor. Les coses bones i boniques són les que tenen sabor a infinit, i ens mantenen sempre joves, amb un *lifting* a prova d'eternitat. En efecte, Déu ens ha creat "a imatge i semblança", i ha posat a les nostres mans la llavor de l'eternitat. Així, el temps de l'home es carrega del misteri etern del "temps de Déu"!

Per tant, la mort té sentit: és com un "passatge" d'aquesta vida terrenal a la vida eterna. És un "dolç somni" -deia Magdalena Aulina- del que ens despertem a la casa del Pare, on tot és alegria, tot és llum, tot és pau. Tot és bonic per sempre! Magdalena recomanava no escarrassar-se inútilment, perquè Jesús ho resolt tot i disposa cada cosa al seu temps. *Déu ha fet cada cosa bonica a temps.*

Aquest temps és breu. Així que aprofitem tots els dies. Avui estem cridats a fer bon ús de la nostra llibertat. La vida és un regal de Déu, és una oportunitat per a descobrir qui és Déu i qui som nosaltres. Davant els moments tristos i dolorosos de la vida, no culpem a Déu, són com una advertència, que la mateixa vida ens dóna, perquè puguem donar sentit al nostre temps.

